

Гедзі

Микита Годованець

Телята ледве мукають в безсиллі.
Корови жалісно ревуть.
А Бугаї гудуть, як в люту бурю хвилі,
і під собою землю рвуть...
Шукають винного в біді:
— Це сонце винне!— мукає Руде.—
Опівдні стане, і тоді
світ гедзями гуде!
— Ні, ні, провина пастухова!—
реве розлючена Безрога.—
Чому від гедзів нас не відгородить?
— Та ні, це винні хазяї!— ревуть авторитетно Бугаї.—
Навіщо гедзів клятих плодять!!—
Старенький чередник Панас,
підпершись на гирлигу, слухав,
смішливо чухав вухо:
— Бодай бо вас! Навіщо скаржитись, коли
самі ви гедзів розвели,
годуючи своїм м'ясцем
і вигріваючи своїм теплом!
— Брехня! Обмова це!
Ніколи цього не було!
Ми брехням не повірим!—
Старий од реготу почервонів:
— Скажіть же ви мені, невіри:
які то гулі в вас по шкірі?!

* * *

А чи не так от, грішним ділом,
ви, примиренці незірки,
виплекуєте шкідників
драглистим своїм тілом?!

"Гедзі". Передруковується із збірки "Байки", "Рух", 1932.